

Сан

Вапим да чујем звуке колевке која се њише.
да прича сама, без гласа,
а ја умем, све да разумем.

Па видим царске кћери како палатом ходе
скутима својим крију време,
сто их носи неме,
ал' горде.

Онда зазвецка оружје силно
словенске моћне безбожничке хорде.
док славуј поје, пева умилно.
Не чу нико вапај птице.
Палате постадоше коњушнице.
И сада тражим речи у реци,
а Сава спава, ветар се куне да ништа не разуме.

*Андреј Јаковљевић, 4д
Математичка гимназија*